

Ο αφανισμός των Εβραίων της Θεσσαλονίκης: το ιστορικό έγκλημα των ναζί και της ελληνικής «εθnikοφροσύνης»

Του Βαγγέλη Λιγάση

17/3/1943. Στον (παλιό) Σιδηροδρομικό Σταθμό Θεσσαλονίκης οι πρώτοι 2.800 Θεσσαλονικείς Εβραίοι επιβιβάζονται με προορισμό το Άουσβιτς. Τους έχουν πληροφορήσει να πάρουν ζεστά ρούχα για την Πολωνία, έχουν ανταλλάξει ό,τι χρήματα τους απέμειναν με (πλαστά) πολωνικά ζλότι για «την καινούρια τους ζωή» και τους έχουν υποχρεώσει να πληρώσουν ακόμη και το «κόμιστρο» στους Σιδηρόδρομους Ελληνικού Κράτους (ΣΕΚ).

Μετά από 4,5 μέρες σε βαγόνια μεταφοράς ζώων, χωρίς παράθυρα, χωρίς τουαλέτα και χωρίς θέρμανση, θα φτάσουν στον προορισμό τους, οι περισσότεροι άρρωστοι. Στα πρώτα 8 λεπτά διαχωρίζονται τα παιδιά, οι γυναίκες και οι ηλικιωμένοι και στην επόμενη μισή ώρα ολοκληρώνεται η διαλογή για τους πολύ εξασθενημένους, που αφού τακτοποιήσουν σε χωριστούς σωρούς τα ρούχα τους, τα ματογυάλια κ.λπ. θα ακολουθήσουν γυμνοί τους πρώτους στα επονομαζόμενα «ντους» και θα τροφοδοτήσουν τα 3 κρεματόρια του στρατοπέδου με καύσιμο για το επόμενο 24ωρο (ως την επόμενη χρονιά στο ίδιο στρατόπεδο, οι θάλαμοι εξόντωσης και τα αντίστοιχα κρεματόρια θα διπλασιαστούν αυξάνοντας την «παραγωγή» πτωμάτων σε 9.000 ημερησίως).

Το τελευταίο, δέκατο ένατο στη σειρά, «φορτίο» στις 7/8/1943 αποτελείται από τους 1.200 εργάτες που είχαν δοθεί σε Έλληνα εργολάβο που εκτελούσε εργασίες για το σιδηροδρομικό δίκτυο στη Βοιωτία που δεχόταν τις δολιοφθορές του ΕΛΑΣ («Στέμμα και Σβάστικα» – Χ. Φλάισερ). Γιατί τα έργα των Γερμανών στην κατοχή, Έλληνες εργολάβοι τα εκτελούσαν...

Εβραίοι με το κίτρινο αστέρι στο γκέτο της Θεσσαλονίκης.

Η «Τελική λύση»

52.000 εβραίοι συμπολίτες μας θανατώθηκαν, στο πλαίσιο της «τελικής λύσης» που αποφασίστηκε και οργανώθηκε στο Βερολινέζικο προάστιο Βάνζεε τον Ιανουάριο του 1942 από δευτεροκλασάτα στελέχη του ναζιστικού κράτους (Γ. Μπίλερ, Ρ. Χάιντριχ), που πήραν την πρωτοβουλία να διερμηνεύσουν τη θέληση του Φύρερ... Ήδη, η νίκη επί της Αγγλίας και η άρση του ναυτικού αποκλεισμού είχε ναυαγήσει και το σχέδιο «Μαγαδασκάρη», δηλαδή η μεταφορά του εβραϊκού πληθυσμού της Ευρώπης στο εν λόγω νησί ως δηλωμένη «λύση του Εβραϊκού ζητήματος» ήταν παρελθόν. Επίσης, η «Γενική Διοίκηση» Πολωνίας υπό τον Χανς Φρανκ, είχε αρνηθεί την μετατροπή της σε «χωματερή» Εβραίων. Πολύ περισσότερο, η μετατροπή του Ανατολικού Μετώπου σε βάλτο της κολάσεως δημιουργούσε την ανάγκη για απάνθρωπα «ορκ», εθισμένα στον (βιομηχανοποιημένο πλέον) θάνατο, αρκετά πιο διευρυμένα από τις κινητές μονάδες των SS που δρούσαν ήδη στην «Γενική Διοίκηση» Πολωνίας, στην

Ουκρανία και στις Βαλτικές χώρες (σε συνεργασία με τους ντόπιους «πρόθυμους»).

Βασισμένοι στην τεχνογνωσία που παρείχε το προϋπάρχον από το 1939 πρόγραμμα ευθανασίας T4 «φυλετικής υγιεινής» 200.000 ατόμων με ειδικές ανάγκες (κυρίως ψυχικά ασθενών), περίπου 5,1-6 εκατομ. Εβραίοι, 1,8-1,9 εκατ. Πολωνοί, 350-900 χιλ. Σέρβοι (πρωτοβουλία των Κροατών φασιστών), 250-300 χιλ. Ρομά, 100-120 χιλ. κομμουνιστές (κυρίως Γερμανοί) και 15-50 χιλ. (άνδρες) ομοφυλόφιλοι, μάρτυρες του Ιεχωβά κ.λπ. θα βρουν τον θάνατο στα στρατόπεδα εργασίας – εξόντωσης. Παρά το ενδιαφέρον και την εμπλοκή των γερμανικών μονοπωλίων για την αξιοποίηση της όποιας εργατικής δύναμης σε αυτά, η κατανάλωση πόρων έως το τέλος του πολέμου παρέμεινε χωρίς προφανή στρατιωτική – οικονομική χρησιμότητα. Η ύπαρξη του επονομαζόμενου «ολοκαυτώματος» (του οποίου η τεκμηρίωση από προπολεμικά ληξιαρχεία, την γερμανική «σχολαστικότητα» κ.λπ. είναι αδιαμφισβήτητη), απέδειξε με τον πιο εμφατικό τρόπο την βαρβαρότητα στην οποία «ελαφρά τη καρδία» μπορεί να φέρει στην ανθρωπότητα η καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική απληστία.

Άλλωστε, και οι θεωρίες της ευγονικής, της φυλετικής ανωτερότητας και διαχωρισμού («δοκίμιο της ανισότητας των ανθρώπινων φυλών» – Gobineau) είναι ιδεολογικά απότοκα και υπερασπιστές της εποχής της αποικιοκρατίας και του Ιμπεριαλισμού («η εποχή των τεράτων»).

Το «Ολοκαύτωμα» οργανώθηκε από το Γ΄ Ράιχ γιατί κάποια «στελέχη» θεώρησαν ότι είναι χρήσιμο, οι Αγγλοαμερικανοί που γνώριζαν την ύπαρξη και θέση των περισσότερων στρατοπέδων από τα τέλη του 1942 δεν θέλησαν να τα βομβαρδίσουν έως το τέλος του πολέμου για δικούς τους λόγους (συμψηφισμού με Δρέσδη κ.λπ.), οι Σιωνιστές ηγέτες το βλέπανε σαν αναγκαίο κακό που θα έφερνε το εναπομείναν «ποίμνιό τους» στην παλιά πατρίδα (Παλαιστίνη), οι ντόπιοι μικροαστοί ξεφορτώνονταν ενοχλητικούς ανταγωνιστές και μαχητικούς εργάτες.

Οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης

Για να επανέλθουμε όμως στην Ελλάδα του 1943 (και στην Θεσσαλονίκη), το ποσοστό των Εβραίων που εξοντώθηκαν (96,5%) ήταν το μεγαλύτερο σε κατεχόμενη από ναζί χώρα με εξαίρεση τις Βαλτικές (που είχαν χαρακτηριστεί «ελεύθερες από Εβραίους» ήδη από το 1941). Ακόμη και σε σχέση με άλλες πόλεις που είχαν εβραϊκή κοινότητα (Γιάννινα, Αθήνα κ.λπ.), σχεδόν μηδαμινή αλληλεγγύη – βοήθεια εισέπραξαν.

Λίγες εκατοντάδες κατόρθωσε και έβγαλε το ΕΑΜ από την πόλη, περίπου 200 βοήθησε με πλαστογραφημένα ιταλικά διαβατήρια ο πρόξενος Γκ. Ζαμπόνι ενώ 500 που είχαν (λόγω καταγωγής) ισπανικά διαβατήρια, το κράτος του Φράνκο δεν τους δέχτηκε, γιατί τους θεωρούσε ύποπτους κομμουνιστικών φρονημάτων.

Ήταν η φτωχολογιά και η ραχοκοκαλιά της εργατικής τάξης της πόλης, καθώς οι περισσότεροι κοσμοπολίτες Εβραίοι αστοί είχανε φύγει στο διάστημα από την λήξη του «Μεγάλου Πολέμου» ως τις αρχές του Β' Π.Π.

Ήταν καρφί στο μάτι της Διοίκησης των «Νέων Χωρών», πολυπολιτισμικό απομεινάρι άλλων εποχών, πολύ περισσότερο που ήταν οι πρωτοπόροι στα μη εργοδοτικά σωματεία της πόλης (χαρακτηριστικά, στα «ελληνικά» σωματεία κατά τα πρώτα χρόνια της «απελευθέρωσης», το αρτοποιών είχε πρόεδρο τον δεσπότη, το ραφτών έναν παπά και των υποδηματοποιών έναν εθνικιστή δικηγόρο). Είχαν ανάμεσά τους, τους πρωτοπόρους της Φεντερασιόν (Μπεναρόγια, Σίδερης, Κουριέλ, Αρδίτι κ.ά.), την πρώτη μαζική άξια λόγου σοσιαλιστική οργάνωση της Α' διεθνούς στην Οθωμανική αυτοκρατορία, η οποία διοργάνωσε την πρώτη μαζική εργατική Πρωτομαγιά (ως γιορτή) στο Μπεχτσινάρ («οι κήποι του πρίγκιπα») το 1909 με 6.000 κόσμο και η οποία συνέτεινε στο να δημιουργηθεί το ΣΕΚΕ (μετέπειτα ΚΚΕ) το 1918.

Κατεξοχήν στόχος της «κρητικής» χωροφυλακής των «νέων χωρών» (μαζί με τους σλαβόφωνους), μετακινήθηκαν (ως πυρόπληκτοι του 1917) οι φτωχότεροι στις (απόμερες) συνοικίες του Κάμπελ και

του Χηρς. Το 1920 οργανώνεται από τον ελληνικό Τύπο «η συνομωσία του αίματος», ιστορίες για Εβραιοπούλες τροφούς (γυναίκες που βυζαίνανε επί χρήμασι ξένα παιδιά) που μολύνανε τα «ελληνόπουλα». Με αφορμή μια δήθεν είδηση για αρπαγή βρέφους οργανώνονται προπηλακισμοί Εβραίων οι οποίοι σταματούν με επέμβαση του στρατού. Το 1931 η εφημερίδα «Μακεδονία», με αφορμή αντιμιλιταριστικά δημοσιεύματα της εβραϊκής «Avanti», κατηγορεί τους Εβραίους για αντεθνική στάση υπέρ της αυτονομίας της Μακεδονίας συσχετίζοντας τα επίμαχα άρθρα με «τα πρωτόκολλα των σοφών της Σιών»! Άμεσα, η φασίζουσα οργάνωση ΕΕΕ (ή 3Ε, αργότερα θα ενσωματωθεί στην νεολαία Μεταξά Ε.Ο.Ν.) και έφεδροι αξιωματικοί οργανώνουν (ένοπλο) πογκρόμ. Στο κέντρο βρίσκουν αντίσταση, αλλά στην απομονωμένη συνοικία του Κάμπελ (κοντά στην Καλαμαριά) θα σκοτώσουν 2, θα τραυματίσουν δεκάδες και θα ξεσπιτώσουν με φωτιά εκατοντάδες φτωχούς Εβραίους. Τα ξεχωριστά εκλογικά τμήματα (για να ελέγχεται το φρόνημα), η ενίσχυση των Σιωνιστών αλλά και η ήττα του εργατικού κινήματος τον Μάη του '36 στην Θεσσαλονίκη, με την επακόλουθη δικτατορία, θα απομονώσουν περαιτέρω την εβραϊκή κοινότητα.

Το κατοχικό χτύπημα κατά των Εβραίων της Θεσσαλονίκης πραγματοποιήθηκε ύστερα από πρωτοβουλία του Αθ. Χρυσόχου, διορισμένου από τις ναζιστικές αρχές έμμισθου γεν. δ/ντή Νομαρχιών Μακεδονίας, που καταγόταν από την Ήπειρο. Ο Χρυσόχου προέβη σε διαβήματα στη γερμανική στρατιωτική διοίκηση, διαμαρτυρόμενος ότι οι Εβραίοι δεν υποχρεώθηκαν να συμμετέχουν σε αναγκαστικές εργασίες ή να καταβάλουν εισφορές σε είδος, σε αντίθεση με το μεγαλύτερο τμήμα του ελληνικού χριστιανικού πληθυσμού. Έτσι, στις 8/7/1942, ο διοικητής της Βέρμαχτ στη Θεσσαλονίκη έδωσε εντολή να παρουσιαστούν όλοι οι άρρενες Εβραίοι ικανοί για εργασία ηλικίας 18 έως 45 ετών ώστε να γίνει απογραφή τους. Στις 11 Ιουλίου 1942 συγκεντρώθηκαν 9.000 Εβραίοι στην Πλατεία Ελευθερίας για να δηλώσουν τα ονόματά τους. Για να απελευθερωθούν όλοι αυτοί οι εργάτες, η Ισραηλιτική Κοινότητα αναγκάστηκε να αποδεχθεί δύο πολύ σκληρούς όρους: την καταβολή 2,5 δισ. δραχμών σαν λύτρα και

την καταστροφή του αρχαίου εβραϊκού νεκροταφείου της πόλης.

Στις 8/2/1943 εφαρμόζεται η υποχρέωση των Εβραίων να έχουν ειδική σήμανση στα μαγαζιά τους, να φοράνε (από 5 χρόνων και πάνω) το κίτρινο αστέρι στα ρούχα τους και να περιοριστούν σε 2 εβραϊκές συνοικίες (γκέτο). Ο κατοχικός δήμαρχος της Θεσσαλονίκης Κων. Μερκουρίου (διορισμένος από τον Μεταξά, εθνικόφρων συνταξιούχος γυμνασιάρχης) ζήτησε από τις κατοχικές αρχές την ξεθεμελίωση όλου του εβραϊκού νεκροταφείου (είχαν ήδη απαλλοτριωθεί 30 στρέμματα), του αρχαιότερου στην Ευρώπη με περίπου 300 χιλ. τάφους. Οι περισσότερες οικοδομές και εκκλησίες που χτίστηκαν τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια στην Θεσσαλονίκη έχουν στα θεμέλιά τους ή σε εμφανή σημεία μάρμαρα κλπ. από αυτούς τους τάφους. Χαρακτηριστικά, το δάπεδο της βασιλικής του Αγ. Δημητρίου είναι στρωμένο με τις μαρμάρινες ταφόπλακες που ξηλώθηκαν από το εβραϊκό νεκροταφείο. Από πάνω έχτισε ο Καραμανλής το campus του ΑΠΘ και μόλις το 2014 τοποθετήθηκε μία minimal αναθηματική πλάκα, που βανδαλίζεται κάθε τόσο.

Όσο για τον κ. Μερκουρίου και για τον επόμενο κατοχικό δήμαρχο Γ. Σερεμέτη, που πλούτισε από την εκποίηση των ταφόπλακων σε εργολάβους και... απέλυσε τους Εβραίους δημοτικούς υπαλλήλους για αδικαιολόγητη αποχή από την εργασία (κάνανε «κοπάνα» στο Άουσβιτς...), προτάθηκε το 2014 από την δημοτική παράταξη του Σύριζα και αποδέχτηκε η Δημαρχία Μπουτάρη την «αποκαθήλωσή» τους από την επιγραφή στην είσοδο του Δημαρχείου με τους διατελέσαντες δημάρχους, αλλά μετά από μηνύσεις των απογόνων, ουρλιαχτά της δεξιάς κ.λπ. η Δημαρχία Μπουτάρη θα τους αποκαταστήσει το 2015 θεωρώντας το αίτημα «πρόωρο» – μετά από 70 χρόνια...

Ο Ηλίας Πετρόπουλος χωρίς περιστροφές υποδεικνύει τους ενόχους για ένα από τα μεγαλύτερα πογκρόμ στην Ευρώπη: Είναι ο όχλος, ο δήμος και η Μητρόπολη. Μόλις 1950 άτομα επιβίωσαν από την ισπανόφωνη σεφαραδίτικη κοινότητα των 54 χιλ. ατόμων που πρωτοεγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1492, μετά τους διωγμούς του Φερδινάνδου και Ισαβέλλας της Ισπανίας.

Όσοι ξαναγύρισαν στην Ελλάδα, σε κατάσταση εξαθλίωσης χωρίς περιουσίες και πόρους διαβίωσης έπειτα από πολύχρονη διαμονή στα ειδικά στρατόπεδα εκτοπισμένων των «Συμμάχων», είχαν να κάνουν με την Διεύθυνση Αλλοδαπών... Το ελληνικό κράτος δήλωσε αδυναμία να παράσχει βοήθεια με τη δικαιολογία πως θα μπορούσαν να απευθυνθούν στις διεθνείς εβραϊκές οργανώσεις.

Τα «κοράκια» και η λεηλασία της περιουσίας των Εβραίων

Τον Μάρτιο του 1943 δημιουργήθηκε η ΥΔΙΠ (Υπηρεσία Διαχείρισης Ισραηλίτικης Περιουσίας), που κατάσχεσε όλα τα περιουσιακά στοιχεία της Εβραϊκής Κοινότητας Θεσσαλονίκης, «από τα ζώντα ζώα ίσαμε τα μαγειρικά σκεύη». Τον ίδιο μήνα, ο Δικηγορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης ζητά επισήμως τον επιμερισμό των πινακίων με υποθέσεις Εβραίων δικηγόρων στα μέλη του). Η ΥΔΙΠ μεταφέρει τις περιουσίες σε «μεσεγγυούχους» Έλληνες πολίτες με «επίσημες» διαδικασίες του ελληνικού κράτους, με το νόμο 205/1943! Οι ιδιοκτησίες, σύμφωνα με την επίσημη θέση της κατοχικής «κυβέρνησης», δημεύτηκαν από το ελληνικό κράτος και θα αποδίδονταν σε άστεγους, πρόσφυγες και άνεργους της Θεσσαλονίκης με σκοπό την επίλυση των προβλημάτων που προκάλεσαν στην πόλη η πυρκαγιά του 1917, το κύμα προσφύγων του 1922 και η οικονομική κρίση του 1932.

Το φθινόπωρο του 1943, όταν οι φούρνοι του Άουσβιτς

«ανακύκλωναν» πλέον καινούρια θύματα, έξω από τα γραφεία της ΥΔΙΠ «έπεφτε ξύλο» στις ουρές. Ωστόσο, μόλις 160 περιουσίες παραδόθηκαν σε μεσεγγυούχους που υπέδειξε η ΥΔΙΠ. Ο «καλός» κόσμος της Θεσσαλονίκης έβαζε λυτούς και δεμένους για να συμμετέχει στη ληστεία των ιδιοκτησιών με τη συχνή παρέμβαση των Γερμανών: τα μέλη της Ένωσης Φίλων του Αδόλφου Χίτλερ, όπου συμμετέχουν τοπικοί δημοσιογράφοι και επιχειρηματίες, οι πατενταρισμένοι δωσίλογοι, οι επιφανείς ταγματασφαλίτες.

Ανάμεσα σ' αυτούς βρέθηκαν με γραφειάρες στο κέντρο της πόλης και τα παλιά μέλη της φασιστικής οργάνωσης 3Ε...

Ωστόσο, οι αγοραστές που απόκτησαν τις ιδιοκτησίες από τους παραπάνω με χρυσές λίρες, συμβόλαια και έγκυρες μεταβιβάσεις, μετέγραψαν τα εβραϊκά ακίνητα, με σκοπό να προστατεύσουν τις ιδιοκτησίες από την ενδεχόμενη μεταπολεμική διεκδίκηση. Η επιλογή των προνομιούχων μεσεγγυούχων και οι «μεταβιβάσεις» γίνονταν με την επίβλεψη και τις ευλογίες του διαβόητου μακελάρη της Θεσσαλονίκης, του αξιωματικού Μαξ Μέρτεν, Διοικητή της Βέρμαχτ.

Με την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης και την κατάληψή της από τον ΕΛΑΣ, τον Οκτώβριο του 1944 -που κράτησε την πόλη πέντε μήνες μέχρι τον Φεβρουάριο του 1945, όταν υπογράφηκε η Συμφωνία της Βάρκιζας- περίπου 50 εβραϊκές ιδιοκτησίες αποδόθηκαν στους επιζώντες που επέστρεψαν από την κόλαση του Άουσβιτς. Όμως, τον Μάρτιο του 1945, οι δωσίλογοι έχουν ήδη μεταμορφωθεί σε «εθνικόφρονες». Μόλις 37 επιστρέφουν στους νόμιμους κατόχους τους ολόκληρο τον επόμενο χρόνο. Δικαστικές αποφάσεις εκδίδονται, που δικαιώνουν τους μεσεγγυούχους με το σκεπτικό ότι οι ιδιοκτησίες εγκαταλείφθηκαν!

Τον Ιανουάριο του 1946 η κυβέρνηση Σοφούλη δημοσίευσε το ν.846 με τον οποίο έπαυε να ασκεί κάθε έλεγχο το ελληνικό δημόσιο στις εβραϊκές περιουσίες και τις παραχωρούσε σε μια ειδική εβραϊκή οργάνωση. Το διάταγμα όμως που θα ενέκρινε τη σύστασή της δεν υπογράφηκε ποτέ από τον βασιλέα. Σε αυτό έπαιξαν ρόλο κυρίως οι 12.000 επιτηρητές των εβραϊκών περιουσιών οι οποίοι

σύστησαν ένα Σωματείο Μεσεγγυούχων (και ένα ταμείο 600.000 δολαρίων για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους).

Η έλλειψη μαρτύρων για τον θάνατο των περισσότερων θυμάτων στους θαλάμους αερίων έκανε τα πράγματα απίστευτα τραγικά για τους συγγενείς τους. Το καλοκαίρι του 1947 ο Τύπος της Θεσσαλονίκης ανέπτυξε εκστρατεία μεγάλης κλίμακας εναντίον των «εβραϊκών απαιτήσεων». Ένας εισαγγελέας της πόλης αναφώνησε: «ο διωγμός που υπέστησαν οι Ισραηλίτες από τους Γερμανούς έχει τώρα μετατραπεί σε διωγμό των χριστιανών από τους Ισραηλίτες». Η ΥΔΙΠ, ωστόσο, καταργήθηκε το 1949. Το 1953 είχαν ανακτηθεί οριστικά από την εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης 543 σπίτια, 51 καταστήματα, 67 οικόπεδα και 18 παραπήγματα. Αυτή ήταν η περιουσία των πενήντα χιλιάδων συμπολιτών μας που χάθηκαν στο Άουσβιτς...

Μέσα στο κλίμα της απόλυτης ατιμωρησίας ο Μέρτεν ήρθε το 1957 να καταθέσει ως μάρτυρας στη δίκη του πρώην διερμηνέα του! Προς κατάπληξη κυβέρνησης και γερμανικής πρεσβείας, η Εισαγγελία Αθηνών διέταξε τη σύλληψή του και του απήγγειλε κατηγορίες για εγκλήματα πολέμου. Στη 2ετή προδικαστική και ακροαματική διαδικασία, ο Μέρτεν αποκάλυψε ότι κεντρικό ρόλο στο πλιάτσικο διαδραμάτιζαν (και) η γραμματέας του Ροδούλα Λεοντίδου, ο υπ. Εσωτερικών (επί 7ετία) της τότε κυβέρνησης ΕΡΕ Τάκος (Δημήτριος) Μακρής, τότε βλάχικης καταγωγής δικηγόρος Θεσσαλονίκης και μετέπειτα σύζυγος της Ροδούλας και ο ίδιος ο... πρωθυπουργός (και μετέπειτα «εθνάρχης») Κωνσταντίνος Καραμανλής (παρουσιάστηκε συμβόλαιο πώλησης κατασχεμένου εργοστασίου από τον Κ. Καραμανλή προς την Ροδ. Μακρή για 15.000 λίρες). Μετά από ένα ελεεινό αλισβερίσι, ο Μέρτεν εκδόθηκε στη Γερμανία για να δικαστεί, όπου τελικά αφέθηκε ελεύθερος.

Άλλωστε, το 85% των υποθέσεων δωσιλογισμού (που αφορούσε μάλιστα τα μικρά ψάρια και όχι τον Μποδοσάκη-Αθανασιάδη, τον Λάτση ή τον γαμπρό του φον Ζίμενς Ι. Βουλπιώτη) είχε ήδη αρχειοθετηθεί («Δίκες των δωσιλόγων 1944 – 1949» – Δ. Κουσουρή). Στην Θεσσαλονίκη κυκλοφορούσε ελεύθερος ο

περιβόητος Φον Γιοσμάς («καπετάν Παρμενίων» στις αντικομμουνιστικές ομάδες ασφαλείας), μετά από μόλις 5 χρόνια στις φυλακές Επταπυργίου (από το 1947 που επέστρεψε από την Αυστρία ως το 1952).

Αντισημιτισμός

Η εξόντωση των Εβραίων συμπολιτών μας σηματοδότησε το τέλος της Θεσσαλονίκης ως εργατούπολης, σταυροδρόμι πολιτισμών, μετά από 100δες χρόνια και την μετέτρεψε σε μια ακόμη μίζερη επαρχιακή πόλη της αντιπαροχής των μεταπολεμικών «εθνικοφρόνων ιδιοκτητών».

Μια πόλη, ακόμη μέχρι σήμερα, «συμπρωτεύουσα» μισαλλοδοξίας με «ταλιμπάν» δεσπότες (απέναντι σε «ομόδοξους»), «ζορό» ή γενικά «μακεδονομάχους» τοπικούς άρχοντες που και στην πιο «μοντέρνα» τους εκδοχή αρνούνται να παραδώσουν την πλατεία Ελευθερίας στους σημερινούς κατοίκους και στην μνήμη των παλιών για χάρη ενός υπαίθριου πάρκινγκ.

Η πάλη όμως για την ιστορική μνήμη και την αλήθεια ξεπερνά σε σημασία αυτήν που έχει για την Αριστερά της Θεσσαλονίκης.

Δυστυχώς, το ιδεολόγημα μιας «παγκόσμιας εβραιομασωνικής διακυβέρνησης» είναι ιδιαίτερα ανθεκτικό και απέναντι στον χρόνο και απέναντι στην κριτική.

Χάρη στον Δημήτρη Ψαρρά γνωρίζουμε πως τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών είναι το πιο διαδεδομένο βιβλίο στην Ελλάδα, ενώ στον πρόλογο του βιβλίου για την εκδοτική ιστορία και την επιρροή των Πρωτοκόλλων σημειώνει:

«Το βιβλίο αυτό όχι μόνο σημαδεύει την άνθηση και τις καμπές του αντισημιτικού ρεύματος στην Ελλάδα, αλλά λειτουργεί σήμερα ως σημείο σύγκλισης διαφορετικών ιδεολογικών ρευμάτων της σύγχρονης Ακροδεξιάς, ομάδων του αντιιμπεριαλιστικού εθνικισμού της πατριωτικής Αριστεράς, πιστών οπαδών των συνωμοτικών θεωριών που διαχέονται από το διαδίκτυο κ.λπ.»...